

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיית הגוריה והמסידות
לאורו של האדמו"ר מקומראן י"ט אהר"ר שלום ספרין זצוק"ל

דוא"ל - <mailto:info@ohrshalom.net>

http://www.ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם - העלון מוקדש לעילוי נשמות

מוניח מיכאל בן יוסף	מאיר בן אברהם	אשר בן פאול	יעקב בן אברהם	נינה בת שמואל
הרמן בן איסק	אליהו בן מיכאל	דוד זאב בן דב	יוסף בן אברהם	ענת בת יוסף
מיננה בת שמואל	אשר בן שלמה	מלקיטו בת נגע	משה בן מרדכי	עמוס בן נחום
סלים בן אברהם	גלה בת מנחם	שפרנצה בת זלמן	יוסף בן סלח	פנינה בת אליעזר
סמיון בן סרול	פליקס בן שלום אלכסנדר	רחל בת גריגורי	סמיון בן יעקב	הרב יהודה בן כתריאל

העלון מוקדש לרפואת כל חולי עם ישראל ולזכות חברי החברא קדישא שעוסקים בחסד של אמת בכל אתר אותה

שנה שנייה	- פרשת תרומה -	ו' אדר תשס"ז
העורך - צחור נ.	מוצ"ש - חברון - 18:10	הד"נ - חברון - 17:11
		עלון מספר - 132

מאורות הפרשה - "בתוכו לא נאמר אלא בתוכם"

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - בתוכו לא נאמר אלא בתוכם. זה דבר מפורסם, ודיברו על הפסוק הזה הרבה מאוד. יוצא, שמעבר לענין של "ועשו לי מקדש", יש צד אחד, שהוא יותר מאשר כל התבניות של המקדש, והוא כעניין שאומר המשורר בתהילים (ע"ח, ס) "אהל שיכן באדם". יש מקדש אחר - אהל שכן באדם.

את העניין של ושכנתי בתוכם יש בבחינה של כלל ישראל, בתוכם - בכללות עם ישראל, שהם בעצם מה שעושה את המקדש. מה שעושה את המקדש איננו הכלי שלו, אלא הוא תלוי בזה שיש סביבו ישראל, והוא קשור במהות לעניין זה. אני לא רוצה להאריך בזה כי זה נושא שלם בפני עצמו, אבל תמצית הדבר היא בערך ככה: כל דבר, ואפילו דבר שבקדושה, איננו מכשיר אוטומטי, שעושה בעצמו את הדברים.

חפץ שבקדושה, גם כאשר הוא שלם, הקדושה שלו שייכת ונוגעת רק ברגע שהוא בשימוש. אם אני עושה תבנית, התבנית הזו היא לא קסם שעושה את הדבר בעצמו, אלא, יש לו משמעות כאשר הוא קשור לאדם מישראל. אם הוא לא קשור לאדם מישראל אין בו שום קדושה, חוץ מזה שאולי אולי ראוי וצריך לנהוג בו כבוד.

היה פעם רב צעיר שהרוסים פלשו למקומו, אסרו אותו וקצת עינו אותו. לאחר זמן הוא יצא משם בנס, וחלק מהסיבה שהוא יצא היתה על החשבון שהוא משוגע. אחד הדברים שהוא סיפר היה על התפילין שלו, והוא סיפר, ששאלו אותו מה זה, והוא אמר שזה מכשיר קשר - על יד זה הוא מדבר עם ה'. וזה היה אחד הדברים, שעזר להם להכריז עליו כמשוגע. אחרי שהם בדקו את זה מבפנים ולא מצאו שום סוללות ושום אנטנות, אז הם החליטו שהוא בוודאי משוגע. ובפרט, שראו אותו שם את המכשיר הזה על הראש, ומתחיל לדבר. אז אני רוצה לומר, שהמכשיר לא עובד לבד.

זה לא סוג כזה של קסם, שאני לוחץ עליו והוא מתחיל לדבר. עניין זה קשור הרבה מאוד לעניין שהתחלתי בו: "ושכנתי בתוכם" - "אהל שכן באדם". מה שאני רוצה לדבר פה, זה לא על החלק של בנין המקדש, אלא דווקא על החלק של מקדש של מטה, מקדש של האדם.

איש אשר ידבנו לבו - מה זה "ויקחו לי תרומה"? על העניין הזה יש הרבה שאלות ודרשות, ועל עניין זה, של "ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו", אני רוצה לומר כמה דברים. בנין הקדושה בנוי על כל איש אשר ידבנו לבו. כמה אדם נותן?

לפום שיעורא דיליה. כמה אדם נותן? לפי מה שהוא רוצה לתת. עם התרומה הזאת צריך לבנות את המקדש; אני לא יכול לומר למישהו: 'אתה יודע, אתה צריך לבנות מקדש'. יש דבר אחד שלקחו בשבילו מס, אבל מהמס הזה לא עושים לא את הארון ולא את הכפורת, עושים עם זה אדנים. איך בונים את המזבח? צריך לתת איש אשר ידבנו לבו. בודאי היו יכולים לעשות מסים מדורגים: מי שיש לו כך וכך יתן שני אחוזים, שלושה אחוזים, הרי יש דבר כזה, אולם את המקדש בונים מנדבת הלב.

מאורות המידות - "ופניהם איש אל אחיו"

נאמר בפרשתינו על הכרובים שבבית המקדש "ופניהם איש אל אחיו" (כה, ב). על הפסוק הזה שואלים חז"ל (במסכת ב"ב) מהו שאומר כאן "ופניהם איש אל אחיו, ובדברי הימים נאמר על הכרובים "ופניהם לבית"? ומתריצים: כאן בזמן שישראל עושים רצונו של מקום, כאן בזמן שאין עושים. היה רבי יצחק אלחנן ספקטור, גאב"ד קובנה, מפרש דברי הגמרא כך (מובא במעיינות הנצח): "כאן בזמן שישראל עושים רצונו של מקום" - ואימתי - כשפניהם של ישראל איש אל "אחיו", כשהם מפנים פנים ולב זה לזה וכל אחד מתעניין בזולתו מתוך אהווה: "כאן בזמן שאין עושים" - ואימתי - כש"פניהם לבית", כשכל אחד דואג רק לעצמו ואינו שואל ודורש לשלום אחיו כלל. שבת שלום

עבודת ה' ללא הפסקה נאמר בפרשתנו "בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו, ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך" (כה, טו-טז). בספר "ישמח לב" כותב שאפשר לרמז ענין של "לא יסורו ממנו", שהיא אחת ממצות לא-תעשה שבתורה שאסור להוציא הבדים מן טבעות

הארון אף לרגע, מכיוון שניתנו בטבעות הארון צריכים להישאר שם בקביעות לעולם, דלא דברה תורה כאן אלא כנגד יצר הרע, הבא להסית את האדם שקיבל על עצמו גדרים וסייגים בעבודת ה', משמרת למשמרת לבל יכשל חס וחלילה בשער אחד של איסור, ואם בא היצר להסית שינסה פעם אחת לכל הפחות לפרוץ גדרו וליהנות ממה שבני אדם אחרים אינם נזהרים בהם, באומרו: הלא כל העולם רודפים אחרי התאוות, ואתה הנך פרוש מהם לגמרי, ראוי לך לכל הפחות לטעום מטעמה של תאוה בעולם הזה, על זה באה התורה לרמז כאן שכיון שניתנו הבדים בארון לא יסורו ממנו לעולם ועד.

דהנה הארון מרמז על התורה שמונחת בתוכו, והבדים על הסייגים שהוסיפו על גופה של תורה, ומכיוון שניתנו הבדים בארון לא יסורו ממנו לעולם אף לרגע קטן, שמאחר שקיבל על עצמו ליהרר בזה צריך להיות בקביעות ממש. ולפי זה מיושב הדיוק שעמדו המפורשים על רש"י שפירש על הפסוק "ונתת אל הארון את העדות"-התורה שהיא לעדות ביני וביניכם, שלכאורה מנין לו לרש"י ז"ל לפרש שהיא התורה, ולא הלוחות שהיו מונחים בוודאי, בארון, ולגבי התורה הלא מחלוקת תנאים היא (בפ"ק דב"ב יד.) אם הייתה מונחת בארון, ולפי המוסבר מובן מכיון שרצתה התורה בזה לרמז שלא יסורו בני אדם מן הגדרים שהוסיפו על גופה של תורה, הרי יותר ראוי לפרש על גדרים של כל התורה כולה, ולא רק על הגדרים שהוסיפו על עשרת הדברות גרידא.

מאורות הדרש – "ויקחו לי תרומה"

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה (כה, א). פירוש שיקחו לי תרומה מעצמם שלא על פי ציווי, ולכן לא כתוב כאן צו את בני ישראל, ככתוב "צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית" (ויקרא כ"ד) כי כאן רצה הקב"ה שיתנו מעצמם ברצונם הטוב בלב ונפש חפצה, ומה שאמר "דבר אל בני ישראל" אין הכוונה שיצווים על לקיחת תרומה רק שידבר עמם בענין המשכן מה טוב היה לעשות משכן לד' וכמה תועלת היה נמשך להם מזה אם גרמו השראת השכינה עד שהם עצמם יתעוררו להשתתף בעשייתו, וזהו "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה", שידבר עימם באופן כזה שיקחו תרומה מעצמם. ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו וגו' (כה, ב). הנה קשה מה זה הלשון "ויקחו", שלשון קיחה שייך על הלוקחים.

כמו שכתוב להלן: וזאת התרומה אשר "תקחו", אבל בנותן שייך לשון נתינה, והיה צריך לומר "ויתנו" לי תרומה. גם תיבת "לי" אין לו פירוש, ורש"י פירש: לי-לשמי, וקשה למה לא כתוב בפירוש ויקחו לשמי. ונראה לתרץ, שהנהגה זאת היא עבודת האיש הישראלי שיחשוב קודם עשיית המצווה שהוא עושה זאת אך בלתי לה' לבדו, ולא יהיה שום מחשבת פסול במעשה המצווה ח"ו. ובפרט במצות נתינת צדקה, הלב מתגדל והיצר הרע מתגרה בו שעשה דבר גדול בצדקתו מה שלא יעשה זולתו.

ואמר האדמו"ר זיע"א, לכן לבל יפול ברשת הגאווה נותנת לו התורה הקדושה עצה, ויקחו "לי", פירוש שיקחו אותי ויצרפו אותי גם כן לנתינת התרומה, ויחשוב כי אני המסייע לו והנותן עמו, כמו שאמר הכתוב (דברים ת, יח) וזכרת וגו' כי הוא הנותן לך כוח לעשות חיל. וגם דוד המלך ע"ה אמר (דה"א כט, יד) כי ממך הכל ומידך נתנו לך.

ואין האדם נותן כלום, רק השם יתברך נותן לו שיינתן לאחרים. ואם ככה יחשוב שהשם עמו בנתינת התרומה, והוא יתברך העיקר, אז לא יתגאה בנתינתו. וזהו "ויקחו לי תרומה מאת כל איש", - מאת כל איש שנותן, אני מבקש שיחשוב כן בנתינת הצדקה, ואז "ידבנו לבו" - ידבנו כמו "יד בנר", כלומר על ידי תרומה כזו יהיה בנו יד וכוח לפעול הכול בבקשתנו אליו יתברך, לעשות כרצוננו ולמלאות בטוב כל משאלות "ליבנו".

ושכנתי בתוכם (כה, ח). ולא אמר ואשכון בתוכם לשון עתיד, לרמז שכאשר אך יסכימו ישראל בלבם לעשות משכן לד' תיכף ימשיכו על עצמם השראת השכינה במחשבה לבדה, כי מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, וזהו "ועשו לי מקדש" פירוש כאשר יגמרו לעשותו בפועל "ושכנתי" - לשון עבר, כי כבר שכן בתוכם קודם לכן - ומדוקדק בזה גם-כן מה שלא אמר "בתוכו" בתוך המקדש לפי שזה מוסב על תחילת המחשבה בעוד שלא היה המקדש בנוי ואז השרה שכינתו בתוך ישראל עצמם.

מאורות הזוהר – איש כמתנת ידו

דבר שבקדושה צריך לשלם בעבורו בלב ובממון פתח ר"ש ברישא וכו': פתח ר"ש בתחילה, ויקחו לי תרומה וגו': ויקחו לי יורה, שמי שרוצה להשתדל במצוה ולהשתדל בהקב"ה, צריך שלא ישתדל בו ריקם ובחנם, אלא האדם צריך להשתדל בו כראוי לפי כוחו. והעמדנו דבר זה בכמה מקומות, וכך יפה לאדם לקבל השתדלות ההוא של הקב"ה. כמש"א, "איש כמתנת ידו כברכת ה' אלקיך אשר נתן לך". ואי תימא הא וכו': ואם תאמר הרי כתוב, "לכו שברו ואכלו ולכו שברו בלא כסף ובלא מחיר יין וחלב". הרי שהוא בחנם, והוא השתדלות של הקב"ה.

כי יין וחלב פירושים התורה שמכונית כן. ומשיב, אלא השתדלות התורה, כל מי שרוצה זכה בה. השתדלות של הקב"ה לדעת אותו, כל מי שרוצה זכה בו בלא שכר כלל. אבל השתדלות הקב"ה העומדת במעשה, אסור לקחת אותו בחנם וריקם, משום שלא יזכה במעשה ההוא כלל להמשיך עליו רוח של הקדושה אלא בשכר שלם.

בספרא דחרשי דאוליף וכו': בספרי כשפים, שלמד אשמדאי, מלך השדים, לשלמה המלך, כתוב, כל מי שרוצה להשתדל להעביר ממנו רוח הטומאה ולהכניע רוח האחר להעביר ממנו רוח הטומאה ולהכניע רוח האחר דס"א, מעשה ההוא שרוצה להשתדל בו, צריך לקנותו בשכר מלא, שיתן כל מה שמבקשים ממנו, בין מעט ובין רב. משום שרוח הטומאה הוא מזומן תמיד בחנם ובריק, ונמכר בלא תשלום, כי מכריח בני אדם שישירה עליהם ומסית אותם בכמה הסתות לדור עמהם. בכמה דרכים מטה אותם שיעשו משכנם עמו.

ורוח קודשא לאו וכו': ורוח של הקדושה אינו כן אלא בשכר מלא ובהשתדלות גדולה ורבה, ובטהרת עצמו, ובטהרת משכנו, ובחפץ לבו ונפשו, וגם אז, לו שיוכל להרויח אותו שישים משכנו עמו. ועם כל זה, הוא צריך ללכת בדרך הישר, שלא לנטות לימין ולשמאל, ואם לא, הוא מסתלק ממנו מיד, ומתרחק ממנו, ולא יוכל עוד להרויח כבתחילה. ועל דא כתיב וכו': ועל זה כתוב "ויקחו לי תרומה מאת כל איש", היינו ממי שנקרא איש, שנתגבר על יצרו, שכל מי שמתגבר על יצרו נקרא איש.

אשר ידבנו לבו, שואל, אשר ידבנו לבו, מהו אשר ידבנו לבו. ומשיב, אלא שירצה בו הקב"ה. כמש"א "לך אמר לבי". צור לבי. וטוב לב. ויטב לבו כולם נאמרו בהקב"ה, דהיינו הלב של הקב"ה, כלומר הרצון שלו. אף כאן אשר ידבנו לבו, הוא הלב של הקב"ה. ממנו, תקחו את תרומתי, כי שם נמצא הקב"ה, ששורה בו, ולא במקום אחר. ומנא ידעינן דהא וכו': ומאין אנו יודעים, כי הקב"ה רוצה בו ושם משכנו בתוכו, הוא, כשאנו רואים שרצון האדם הוא לרדוף ולהשתדל אחר הקב"ה בלבו ונפשו וברצונו, ודאי אנו יודעים ששם שורה השכינה. אז צריכים לקנות את אדם ההוא בכסף מלא, להתחבר עמו וללמוד ממנו. ועל זה אמרו הראשונים, "וקנה לך חבר", בשכר מלא צריכים לקנותו, כדי לזכות בשכינה השורה בו. עד כה צריכים לרדוף אחר איש צדיק ולקנות אותו.

אוף הכי האי זכאה וכו': אף כך, צדיק הוא צריך לרדוף אחר הרשע ולקנותו בשכר מלא, כדי שיעביר ממנו זוהמא ההוא ולהכניע הסטרא אחרא, ויעשה אותו, כי נחשב לו כאילו הוא ברא אותו. וזה הוא שבת, שיתעלה בו כבוד הקב"ה, יותר משבח אחר, והתעלות הזו היא יתירה מכל. מהו הטעם. משום שהוא גרם להכניע הסטרא אחרא, ולהעלות כבוד הקב"ה. ועל זה כתוב באהרן, "ורבים השיב מעון". וכתוב "בריתי היתה אתו". תא חזי כל וכו': בוא וראה, כל מי שאוחז ביד הרשע, והשתדל בו שיעזוב דרך הרע, הוא עולה בג' עליות, מה שלא עלה כן אדם אחר: גורם להכניע את הסטרא אחרא, וגורם שיתעלה הקב"ה בכבודו, וגורם לקיים כל העולם בקיומו למעלה ולמטה. ועל אדם זה כתוב, "בריתי היתה אתו החיים והשלום". וזוכה לראות בנים לבניו, וזוכה בעולם הזה, וזוכה לעולם הבא. כל בעלי הדין לא יכלו לדון אותו בעולם הזה ובעולם הבא. נכנס ב"ב שערין שברקיע, ואין מי שימחה בידו. ועל זה כתוב, גבור בארץ

מאורות היכל הברכה – ככל אשר אני מראה אותך

כתב הסבא קדישא מהר"א זיע"א [שמות – כ"ה, ט] אותך, מלא וא"ו – כטעם ועשו לי מקדש, שיתקדשו כל כך עד שהם בעצמם יהיה מקדש ה' ברמ"ח אברים שלהם המקודשים, כמו רמ"ח אברים של משה, שהם עצמם משכן ומקדש ה' בית להשם יתברך, ובא המצווה על כל ישראל ועשו לי מקדש במספר תשעה היות בניקוד הו"ה בקמץ, עולה צדיק, הו"ה בפתח עולה חמישים, הו"ה בצירה עולה ק"ו, הו"ה בסגול עולה קמ"ו, הו"ה בניקוד שוא עולה ק"ו, הו"ה בניקוד חולם עולה ס"ו, הו"ה בחיריק עולה ס"ו, הו"ה בקבוץ עולה קמ"ו, הו"ה בלא ניקוד עולה צדיק כמו בניקוד קמץ, כל תשעת הו"ו"ת מנוקדת עולה ו"עשו לי מקדש" – לעשות עצמו כסא להשכינה כמבואר, בדברי מרן מובא בשערי ציון. ושכנתי בתוכם אכ"ר, לזה אמר ככל אשר אני מראה אותך – הדיוקן שלך והוא כבר נזדכך לבחינות תבנית המשכן ולבחינות תבנית כל כלי ובא המצווה וכן תעשו שהם יזכרו גם כן למדרגות חשמל לאספקלריה המאירה אותך מלא וא"ו מדרגות משה וא"ו אספקלריה המאירה וכן תעשו גם הם זיכך ותיקן כזה.

מאורות הסיפור החסידי – שני הנפוליונים – חלק א

שני בנים נולדו לו, לרבי זליג הפרוש מוולקוביסק שבליטא. הרבה טובה לא ראה רבי זליג בחייו, אולם משני בניו רווה נחת מלוא החופן ויהיו לצרי לנפשו. ולמה הוסיפו לרבי זליג את הכינוי "הפרוש"? על שם שהיה פורש מביתו במוצאי-שבת ומתבודד כל ימות השבוע בעזרת נשים של בית-הכנסת של חברת בעלי-המלאכה שבעיר, ועוסק שם בתורה ובתפילה, וחוזר לביתו ביום שישי סמוך לבינ-השמשות. הרבה סיפורים ואגדות התהלכו בוולקוביסק על פרישותו וצדקותו של ר' זליג, ולא כאן המקום לפרטם. כשנולד לרבי זליג בנו בכורו, קראו בשם יששכר-דוב, או באידיש, כפי שרגילים היו בעיירה הליטאית – שכר-בר.

"דב" על שם סבו הצדיק של ר' זליג, ו"יששכר" על אדיר חפצו של ר' זליג, שיהא בנו יושב ועוסק בתורה ועמל ויגע בה כל ימיו, כדרך שעשה יששכר בנו של יעקב אבינו, שעליו נאמר "יששכר חמור-גרם, רובץ בין המשפתיים": ופירש רש"י ז"ל: חמור בעל עצמות, סובל עול תורה כחמור חזק שמטעינים אותו משא כבד. ואומנם נתקבלה בשמים תפילתו של רבי זליג, ומקטנתו כבר היה יששכר-דב ילד שקדן ומתמיד, שלבו לא נמשך למשחקים ושעשועי-ילדים, ורק בתורת ה' חפצו. משנולד לרבי זליג בנו השני, קראו בשם זבולון. נתכוון ר' זליג לומר, שאם יחוונו אותו מן השמים וגם בנו זה יהיה תלמיד חכם - מה טוב, ואם לא - יהיה לפחות כזבולון בן יעקב, שהיה יוצא בפרקמטיא וממציא מזון לשבט יששכר, שישבו באוהלים ועסקו בתורה. אפשר שלא לכך התכוון רבי זליג, אלא סתם הסמיך את שם בנו השני לשם בנו הראשון. סתם רבי זליג ולא פירש זאת מעולם.

שני הילדים מחוננים היו בכישרונות בלתי רגילים, אלא שכבר מנעוריהם בלטו ביניהם הבדלים שבאופי ובנטייות. בעוד יששכר-דב מסתגר היה בפנינתו, שוקד על תלמודו ואינו משתתף במשחקי הנערים שבשכונה, היה זבולון ילד ער וחברתי, ממולח ומפולפל, מעורב בין נערי השכונה, אפילו שובב כלשהו וחביב מאוד על חבריו ועל כל רואיו. כשבגרו הילדים המוכשרים ולמלמדים לא נותר עוד הרבה להציע להם, הוציא אותם אביהם מן ה"חדר" ולימדם בעצמו תורה ודעת, עד ששניהם היו תלמידי-חכמים, שיראת חטאם קודמת לחוכמתם. כך גדלו שני האחים צמודים זה לזה, כשכל מעיינם בתורה וכל חפצם להוסיף חכמה ודעת.

משהגיעו לפרקם ונשאו נשים, אז נפרדו דרכיהם: ישכר-בר נשאר "איש תם יושב אוהלים" ושוקד יומם ולילה על דלתי התורה: ואילו זבולון פנה אל עולם המסחר, עוסק בפרקמטיא, אם כי גם הוא קבע עיתים לתורה, שחרית וערבית, ולא פנה לעסקיו עד אם למד תחילה דף גמרא או פרק משניות, או סתם עיין בחיבורי מוסר ובספרי יראים. בשנים הראשונות התפרנס שכר-בר מחנות מכולת קטנה שפתחה ליפשה אשתו, שברצון ובנפש חפצה העמיסה על עצמה את עול הפרנסה, ובלבד לאפשר לבעלה ללמוד ולעלות מעלה-מעלה במעלות התורה. האושר והברכה היו שרויים בביתם הדל של רבי יששכר-דב וליפשה אשתו, ועל כל דלותם ומחסורם כיסו אהבה וריעות ששררו בין שניהם. לימים נולדו להם שני ילדים, שהוסיפו אושר על אושרם [המשך יבוא בס"ד לוקט מהספר "אנשים של צורה"]

מאורות צדיקים – הרה"ק רבי אברהם מסוכטשוב זצוק"ל

הרה"ק רבי אברהם מסוכטשוב זצוק"ל בעל ה"אבני נזר" רבי אברהם'לי היה כל-כולו תורה. עוד בצעירותו העיד בו הצדיק רבי יחיאל מאיר מגוסטינין זצ"ל: רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו קרוצים מאותיות התורה. צדיק זה, שהיה לו ידיד נפש, נתכנה בפי הבריות בשם "דער תהלים איד" ואילו את הסוכטשובי היה קורא "דער תורה איד". אף הוא כשגדל והיה אילנא ברבא, ורבים נמשכו ללכת לאורו, אמר להם בפירוש: מכל הדרכים בעבודת הבורא "נראית לי דרך לימוד גמרא ופוסקים ביגיעה – כטובה שבכולן".

משיסד אסכולה משלו, היא חסידות סוכטשוב, צר את דיוקנה כעין ישיבה רבתי לבעלי תריסין הצוללים במעמקי סוגיות ומחפשים בנר תמיד של השכל הבהיר - ומתוך יגיעה לאין קץ - אחרי אמיתה של תורה. זוהי דרכם בעבודת השם. לשיטתו: אינך מסוגל, אדם, לתקן הנפש ולזככה אלא כשתייגע כל ימך את המוח בעיוני הלכה ובחידושי תורה מתוך התקדשות והיטהרות. בהתאם להוראתו, הוראת חיים, שאפו גם חסידיו מבקשי השם להשיג מדרגת "ובו תדבק" ע"י המוח הטובל בלי הרף בתורה. אולם יותר משהיו לו חסידים היו לו תלמידים, ויש מהם אשר במחשבה תחילה השתייכו לאדמור"ם אחרים וקיבלו שמה הארתם בעניני עבודה וחסידות, אבל דעת תורה למדו בסוכטשוב, את חלקם בתורה קיבלו מפי רבי אברהם'לי – עד שנעשו הם עצמם מרביצי תורה וגאונים גדולים ששמעם הלך מסוף העולם היהודי ועד סופו.

בית מדרשו של ה"אבני נזר" בכל הזמנים, היה דומה יותר - אף מבחינה חיצונית - לבית אולפנא טיפוסי של בעלי פלפול והוראה, מאשר לחצרו של אדמור"ר עם בני היכלא. אלא הלמדנים בסוכטשוב התחנכו לבלי לשכוח אף רגע את נותן התורה ית"ש. מרגלא בפומיה להורותם: "צעיר המשקיע כליל את עצמו בתורה שבעל פה, רואה את העולם בעינים של בני חורין, אין לו להתיירא מפני הרהורים ותאוות או מעשים לא טובים – אין להם כל אחיזה במוח העוסק בתורה".

ובהקדמה לספרו המפורסם "אגלי טל", בירורים בהלכות שבת, כתב לאמור: "עיקר מצות לימוד התורה, להיות שש וששמח ומתענג בלימודו, ואז דברי תורה נבלעין בדמו". החסידים שבאו אצלו, ציבור איכותי, חייבים היו להקביל את פניו ב...חידושי תורה. הוא פיקח על מעשי כל איש, חקר ודרש, התענין בכל פרט, השיב לשאלות ולבקשות, כשהחוט השני שזור בכל שיחו ושיגו: ללמוד תורה. "מי שאינו מייגע עצמו בתורה, אין לו מקום אצלי" היה מטעים. פעם אמר לאנשיו "האמינו לי, אם מישהו מהבאים לבית מדרשי מבלה זמנו לבטלה, אזי כל שיערה בראשי דוקרת בי כמחט...". נסתלק ב"א באדר א' שנת תר"ע [לוקט מספר מרביצי תורה מעולם החסידות]

החידה השבועית -

א. היכן היו היתדות החצר, לפי מסקנת רש"י?

ב. מה היה גודלו של מסך של פתח האוהל מועד?

ג. מה מכפר על עזות מצח?

ד. ממה היו ה"יריעות עיזים"?

השאלות ניתן לשאול אצל הרבנים "אורי שלום" קריית אריזת ג.ב. 88 מיקוד 90100

השיעור השבועי המקיים בכל יום מאישי בבית גב"צ מקלט בניני 400 בשעה 20:30 הציבור מוזמן